

Ei pojasta polvi parane
kuljen kömpelöin liikkein täällä
pohjoisen maan päällä

jossa sukupuu seisoo vahvana
sen kuulen havisevan, varisevan
ja tuulipukujen kahisevan

Pilkkeenä isän silmäkulmassa
olisi parempi olla
kuin melankolian vainiolla

jolla seisoo mykkä kansa
auringonlaskua tuijottaen
hiljaa valtioksi muuttuen

Isän, pojan ja pontikan
nimeen täällä kaikki vannotaan
kautta pohjanmaan
yksi kerrallaan
joutuu luopumaan haaveistaan
Sateenkaaren juurelta
tyhjää kirstua kotiin kannetaan
hangesta hautaan
kieltä rautaan
uudestaan ja uudestaan

Ikkunoista katsovat silmät
joilla ei ole kotia
toisia kodittomia

etsien aurinkoa joka
jossain lähiön takana
makaa kai jo kuolleen